

“मीठे बच्चे- अब यो नाटक पूरा हुन्छ, तिमी फर्केर घर जानु छ, त्यसैले यस दुनियाँबाट ममत्व मिटाइ देऊ, घरलाई र नयाँ राज्यलाई याद गर ।”

प्रश्न:- दानको महत्त्व कहिले हुन्छ, त्यसको रिटर्न (प्रतिफल) कुन बच्चाहरूलाई प्राप्त हुन्छ ?

उत्तर:- दानको महत्त्व तब हुन्छ जब दान दिएको चीजमा ममत्व नहोस् । यदि दान त गन्यो फेरि याद आयो भने त्यसको फल रिटर्नमा प्राप्त हुन सक्दैन । दान हुन्छ नै अर्को जन्मको लागि । त्यसैले यस जन्ममा तिम्रो पासमा जे पनि छ त्यसबाट ममत्व मिटाइ देऊ । ट्रस्टी भएर सम्हाल । यहाँ तिमी जे ईश्वरीय सेवामा लगाउँछौ, हस्पिटल वा कलेज खोल्छौ त्यसबाट अनेकौंको कल्याण हुन्छ, त्यसको रिटर्नमा २१ जन्मको लागि मिल्न जान्छ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूलाई आफ्नो घर र आफ्नो राजधानी याद छ ? यहाँ जब बस्दछौ भने बाहिरको घरबार, काम-धन्दा आदिको ख्याल आउनु हुँदैन । बस्, आफ्नो घर नै याद आउनुपर्छ । अब यस पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा फिर्ता हुँदै छौ, यो पुरानो दुनियाँ त खत्तम हुनु छ । सबै स्वाहा हुनेछ आगोमा । जे पनि यी आँखाले देख्दछौ, मित्र-सम्बन्धी आदि यी सबै खत्तम हुनु छ । यो ज्ञान बाबाले नै आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । प्यारा बच्चाहरू, अब फर्केर आफ्नो घर जानु छ । नाटक पूरा हुँदै छ । यो हो नै ५ हजार वर्षको चक्र । दुनियाँ त छ नै, तर त्यसलाई चक्र लगाउनमा ५ हजार वर्ष लाग्छ । जति पनि आत्माहरू छन् सबै फर्केर जानेछन् । यो पुरानो दुनियाँ नै खत्तम हुनेछ । बाबा धेरै राम्रोसँग हरेक कुरा सम्झाउनुहुन्छ । कोही-कोही कञ्जुसले फोकटमा जायदाद (सम्पत्ति) गुमाउँछन् । भक्तिमार्गमा दान-पुण्य त गर्छन् नि । कसैले धर्मशाला बनाए, कसैले हस्पिटल बनाए, बुद्धिमा सम्झन्छन् यसको फल अर्को जन्ममा मिल्नेछ । बिना कुनै आशा, अनासक्त भएर कसैले गरोस्- यस्तो हुँदैन । धेरैले भन्छन् फलको चाहना हामी राख्दैनौ । तर फल अवश्य मिल्छ । सम्झ, कसैको पासमा पैसा छ, त्यसबाट धर्माऊ दिए भने बुद्धिमा यो रहनेछ- हामीलाई अर्को जन्ममा मिल्नेछ । यदि ममत्व गयो, मेरो यो चीज हो- यस्तो सम्झियो भने फेरि वहाँ मिल्नेछैन । दान हुन्छ नै अर्को जन्मको लागि । जबकि अर्को जन्ममा मिल्छ भने फेरि यस जन्ममा ममत्व किन राख्छन्, त्यसैले ट्रस्टी बनाउँछन् जसले गर्दा आफ्नो ममत्व निस्केर जाओस् । कोही राम्रो साहूकारको (धनी) घरमा जन्म लिन्छन् भने भनिन्छ उसले राम्रो कर्म गरेको रहेछ । कोही राजा-रानीको पासमा जन्म लिन्छन्, किनकि दान-पुण्य गरेका थिए तर त्यो हो अल्पकाल एक जन्मको कुरा । अहिले त तिमी यो पढाइ पढ्दछौ । जान्दछौ- यस पढाइबाट हामीलाई यो बन्नु छ, त्यसैले दैवी गुण धारण गर्नु छ । यहाँ दान जुन गर्दछौ त्यसबाट यो रूहानी युनिभर्सिटी, हस्पिटल खोल्छौ । दान गरेपछि फेरि त्यसबाट ममत्व मिटाइ दिनुपर्छ किनकि तिमी जान्दछौ- हामी २१ जन्मको लागि बाबाबाट लिन्छौ । यी बाबाले भवन आदि बनाउँछन् । यो त अस्थायी हो । नत्र यति सबै बच्चाहरू कहाँ रहनेछन् । दिन्छन् सबैले शिवबाबालाई । धनी उहाँ हुनुहुन्छ । उहाँ यिनीद्वारा यो गराउनुहुन्छ । शिवबाबा त राज्य गर्नुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ नै दाता । उहाँको ममत्व केमा होला ! अहिले बाबा श्रीमत दिनुहुन्छ मृत्यु सामुन्ने खडा छ । पहिला तिमी कसैलाई दिन्थ्यौ भने मृत्युको कुरा थिएन । अब बाबा आउनुभएको छ भने पुरानो दुनियाँ नै खत्तम हुनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको हुँ नै यस पतित दुनियाँलाई खत्तम गर्न । यस रुद्र यज्ञमा सारा पुरानो दुनियाँ स्वाहा हुनु छ । जे जति आफ्नो भविष्य बनाउँछौ भने नयाँ दुनियाँमा मिल्नेछ । नत्र यहाँ नै सब थोक खत्तम हुनेछ । कोही न कोहीले खानेछ । आजकल मनुष्यहरूले उधारोमा पनि दिन्छन् । विनाश भयो भने सबै खत्तम हुनेछ । कसैले कसैलाई केही दिनेछैन । सबै त्यसै रहनेछ । आज राम्रो छ, भोलि टाट पल्टिन्छन् । कसैलाई पनि कुनै पैसा मिल्नेवाला छैन । कसैलाई दियो, ऊ मन्यो फेरि को बसेर फिर्ता गर्छ । त्यसो भए के गर्नुपर्छ ? विश्वको २१ जन्मको कल्याणको लागि र फेरि आफ्नो २१ जन्मको कल्याणको लागि त्यसमा लगाइ दिनुपर्छ । तिमी आफ्नो लागि नै गर्दछौ । जान्दछौ- श्रीमतमा हामी उच्च पद पाउँछौ, जसबाट २१ जन्म सुख-शान्ति मिल्नेछ । यसलाई भनिन्छ अविनाशी बाबाको रूहानी हस्पिटल र युनिभर्सिटी, जसबाट हेल्थ, वेल्थ र ह्याप्पीनेस मिल्छ । कसैलाई हेल्थ छ, वेल्थ छैन भने ह्याप्पीनेस रहन सक्दैन । दुवै छ भने ह्याप्पी पनि रहन्छन् । बाबा तिमीलाई २१ जन्मको लागि दुवै दिनुहुन्छ । त्यो २१ जन्मको लागि जम्मा गर्नु छ । बच्चाहरूको काम हो युक्ति रच्नु । बाबा आउनाले गरिब बच्चाहरूको तकदीर खुल्दछ । बाबा

हुनुहुन्छ नै गरिब निवाज । साहुकारहरूको तकदीरमा नै यो कुरा छैन । यस समय भारत सबैभन्दा गरिब छ । जो साहुकार थियो उही गरिब बनेको छ । यस समय सबै पाप आत्माहरू छन् । जहाँ पुण्य आत्मा हुन्छन् त्यहाँ पाप आत्मा एउटा पनि हुँदैन । त्यो हो सत्ययुग सतोप्रधान, यो हो कलियुग तमोप्रधान । तिमी अहिले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ सतोप्रधान बन्नको लागि । बाबा तिमी बच्चाहरूलाई स्मृति दिलाउनुहुन्छ त तिमी सम्झन्छौ वास्तवमा हामी नै स्वर्गवासी थियौ । फेरि हामीले ८४ जन्म लिएका छौ । बाँकी ८४ लाख योनि भन्नु त गफ हो । के यतिका जन्म जनावर योनिमा रह्यौ ! यो पछि आउने मनुष्यहरूको पद हो ? के अब फर्केर जानु छ ?

अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मृत्यु सामुन्ने खडा छ । ४०-५० हजार वर्ष भन्ने होइन । मनुष्यहरू त एकदम घोर अँध्यारोमा छन् त्यसैले भनिन्छ पत्थरबुद्धि । अहिले तिमी पत्थर बुद्धिबाट पारसबुद्धि बन्छौ । यी कुरा कुनै संन्यासी आदिले कहाँ बताउन सक्छन् । अब तिमीलाई बाबा स्मृति दिलाउनुहुन्छ— फर्केर घर जानु छ । जति हुन सक्छ आफ्नो ब्याग ब्यागेज ट्रान्सफर (भोली गुन्टा स्थानान्तरण) गरिदेऊ । बाबा, यो सबै लिनुहोस्, हामी सत्ययुगमा २१ जन्मको लागि पाउनेछौ । यी बाबाले पनि त दान-पुण्य गर्दथे । धेरै सोख थियो । व्यापारीहरू दुई पैसा धर्माऊ (धर्म अर्थ) निकाल्छन् । बाबाले एक आना निकाल्थे । कोही पनि आयो भने ढोकाबाट खाली नजाओस् । अहिले भगवान सम्मुख आउनुभएको छ, यो कसैलाई थाहा छैन । मनुष्यहरू दान-पुण्य गर्दा-गर्दै मर्नेछन् फेरि कहाँ मिल्नेछ ? पवित्र बन्दैनन्, बाबासँग प्रीत राख्दैनन् । बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यादव र कौरवहरूको छ विनाश काले विपरीत बुद्धि । पाण्डवहरूको छ विनाश काले प्रीत बुद्धि । युरोपवासी सबै यादव हुन् जसले मुसल (मिसाइल) आदि निकालि रहन्छन् । शास्त्रहरूमा त के-के कुरा लेखिदिएका छन् । थुप्रै शास्त्रहरू बनेका छन्, ड्रामा प्लान अनुसार । यसमा प्रेरणा आदिको कुरा छैन । प्रेरणा मतलब विचार । बाँकी यस्तो कहाँ बाबाले प्रेरणाले पढाउनुहुन्छ र ! बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यिनी पनि एक व्यापारी थिए । राम्रो नाम थियो । सबैले इज्जत दिन्थे । बाबाले प्रवेश गर्नुभयो र यिनले गाली खान शुरू गरे । शिवबाबालाई जान्दैनन् । न उहाँलाई गाली दिन सक्छन् । गाली यिनले खान्छन् । कृष्णले भने नि— मैले माखन खाइँ (मै नहीँ माखन खायो) । यिनी पनि भन्छन् काम त सबै बाबाको हो, मैले केही गर्दिनँ । जादुगर उहाँ हुनुहुन्छ, म कहाँ हुँ र । व्यर्थमा यिनलाई गाली दिन्छन् । मैले कसैलाई भगाएँ र ? कसैलाई पनि भनिनँ कि तिमी भागेर आऊ । म त वहाँ थिए, यिनीहरू आफैं भागेर आए । व्यर्थमा दोष दिएका छन् । कति गाली खाए । के-के कुरा शास्त्रमा लेखिदिएका छन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो फेरि पनि हुनेछ । यो हो सारा ज्ञानको कुरा । कुनै मनुष्यले यो कहाँ गर्न सक्छ र ! त्यो पनि बेलायती सरकारको राज्यमा कसैको पासमा यति कन्याहरू-माताहरू बस्न सक्छन् । कसैले केही गर्न सक्दैन । कसैको सम्बन्धीहरू आए भने एकदम भगाइ दिनुहुन्थ्यो । बाबा त भन्नुहुन्थ्यो मान्छन् भने यिनीहरूलाई सम्झाएर लैजाऊ । म कहाँ मनाही गर्छु र तर कसैको हिम्मत हुँदैनथ्यो । बाबाको ताकत थियो नि । नथिग न्यु । यो सबै फेरि पनि हुनेछ । गाली पनि खानुपर्छ । द्रौपदीको पनि कुरा छ । यी सबै द्रौपदीहरू र दुःशासन हुन्, एउटाको कुरा थिएन । शास्त्रहरूमा यो गफ कसले लेख्यो ? बाबा भन्नुहुन्छ— यो पनि ड्रामामा पार्ट छ । आत्माको ज्ञान नै कसैमा छैन, पूरै देह-अभिमानि बनेका छन् । देही-अभिमानि बन्नमा मेहनत छ । रावणले पूरै उल्टो बनाइदिएको छ । अब बाबाले सुल्टो बनाउनुहुन्छ ।

देही-अभिमानि बन्नाले स्वतः स्मृति रहन्छ— हामी आत्मा हौं, यो देह बाजा हो, बजाउनको लागि । यो स्मृति पनि रहन्छ भने दैवी गुण पनि आउँदै जान्छ । तिमी कसैलाई दुःख पनि दिन सक्दैनौ । भारतमा नै यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । ५ हजार वर्षको कुरा हो । यदि कसैले लाखौं वर्ष भन्छ भने घोर अँध्यारोमा छ । ड्रामा अनुसार जब समय पूरा भएको छ तब बाबा फेरि आउनुभएको छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो श्रीमत्तमा चल । मृत्यु सामुन्ने खडा छ । फेरि भित्रको जे पनि आशा छ, त्यो त्यसै रहनेछ । मर्नु त छ अवश्य । यो त्यही महाभारत लडाई हो । जति आफ्नो कल्याण गर्न सक्छौ त्यति राम्रो । नत्र तिमी खाली हात जानेछौ । सारा दुनियाँले खाली हात जानु छ । केवल तिमी बच्चाहरू भरी हात अर्थात् धनवान भएर जान्छौ । यसमा बुझ्ने बडो विशाल बुद्धि चाहिन्छ । कति धर्मका मनुष्यहरू छन् । हरेकको आफ्नो अभिनय (एक्ट) चल्छ । एउटाको एक्ट अर्कोसँग मिल्दैन । सबैको रूप (फिचर्स) आ-आफ्नो छ, कति फिचर्स छ, यो सबै ड्रामामा निश्चित छ । वन्डरफुल

(आश्चर्यजनक) कुरा छन् नि । अब बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भक्त । हामी आत्मा ८४ को चक्र लगाउँछौं, हामी आत्मा यस ड्रामामा एक्टर (कलाकार) हौं, यसबाट हामी निस्कन सक्दैनौं, मोक्ष पाउन सक्दैनौं । फेरि प्रयास गर्नु पनि फालतु हो । बाबा भन्नुहुन्छ— ड्रामाबाट कोही निस्कियोस्, अर्को कोही थप होस्— यो हुन सक्दैन । यत्रो सारा ज्ञान सबैको बुद्धिमा रहन सक्दैन । सारा दिन यसरी ज्ञानमा रमण गर्नु छ । एक घडी, आधा घडी... यो याद गर फेरि त्यसलाई बढाउँदै जाऊ । ८ घण्टा चाहे स्थूल सेवा गर, आराम पनि गर, यस रूहानी गभर्मेन्टको सेवामा पनि समय देऊ । तिमी आफ्नै सेवा गर्दछौ, यो हो मुख्य कुरा । यादको यात्रामा रहनु, बाँकी ज्ञानबाट उच्च पद पाउनु छ । यादको आफ्नो पूरा चार्ट राख । ज्ञान त सहज छ । जसरी बाबाको बुद्धिमा छ— म मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुँ, यसको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछु । हामी पनि बाबाको बच्चा हौं । बाबाले यो सम्झाउनु भएको छ, कसरी यो चक्र फिर्दछ (घुम्दछ) । त्यस कमाईको लागि पनि तिमी ८-१० घण्टा दिन्छौ नि । राम्रो ग्राहक मिल्यो भने रातमा पनि कहिल्यै हाई आउँदैन । हाई गन्यो भने बुझिन्छ यो थाकेको छ । बुद्धि कतै बाहिर भड्किएको होला । सेन्टरहरूमा पनि बडो खबरदार रहनु छ । जो बच्चाहरूले अर्काको चिन्तन गर्दैनन्, आफ्नो पढाइमा मस्त रहन्छन् उनीहरूको उन्नति सधैं भइरहन्छ । तिमीले अर्काको चिन्तन गरेर आफ्नो पद भ्रष्ट गर्नु हुँदैन । नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर (हियर नो इविल, सी नो इविल)... । कसैले राम्रो बोल्दैन भने एक कानले सुनेर अर्कोबाट निकालिदेऊ । सदैव आफूलाई हेर्नुपर्छ, न कि अरूलाई । आफ्नो पढाइ छोड्न हुँदैन । धेरै यसरी रिसाउँछन् । आउन छोडिदिन्छन्, फेरि आउँछन् । आएनन् भने जान्छन् कहाँ ? स्कूल त एउटै छ । आफ्नो खुट्टामा बन्चरो हान्नु हुँदैन । तिमी आफ्नो पढाइमा मस्त रहनु । धेरै खुशीमा रहनु । भगवान् पढाउनुहुन्छ, बाँकी के चाहियो । भगवान् हाम्रो पिता, टिचर, सतगुरु हुनुहुन्छ, उहाँसँग नै बुद्धिको योग लगाइन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ सारा दुनियाँको नम्बरवन माशुक (प्रियतम) जसले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रो आत्मा धेरै पतित छ, उड्न सक्दैन । पंख काटिएको छ । रावणले सबै आत्माहरूको पंख काटिदिएको छ । शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मेरो सिवाय कसैले पावन बनाउन सक्दैन । सबै एक्टर (कलाकारहरू) यहाँ छन्, वृद्धि भइरहन्छ, फर्केर कोही जाँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्वयंको चिन्तन र पढाइमा मस्त रहनु छ । अरूलाई हेर्नु छैन । यदि कसैले राम्रो बोल्दैन भने एक कानले सुनेर अर्कोबाट निकालिदिनु छ । रिसाएर पढाइ छोड्नु छैन ।
- २) जीवित छँदै सबै थोक दान गरेर आफ्नो ममत्व मेटाइदिनु छ । सम्पूर्ण समर्पण (विल) गरेर ट्रस्टी बनी हल्का रहनु छ । देही-अभिमानि बनेर सर्व दैवी गुण धारण गर्नु छ ।

वरदानः— बाबा र सेवाको स्मृतिबाट एकरस स्थितिको अनुभव गर्नेवाला सर्व आकर्षणमुक्त भव

जसरी नोकरलाई सधैं सेवा र मालिक याद रहन्छ । त्यस्तै विश्व सेवक (वर्ल्ड सर्वेन्ट), सच्चा सेवाधारी बच्चाहरूलाई पनि बाबा र सेवा सिवाय केही पनि याद रहँदैन, यसबाट नै एकरस स्थितिमा रहने अनुभव हुन्छ । उनीहरूलाई एक बाबाको रसको सिवाय सबै रस नीरस लाग्छ । एक बाबाको रसको अनुभव हुनाको कारण कहीं पनि आकर्षण जान सक्दैन, यो एकरस स्थितिको तीव्र पुरुषार्थले नै सर्व आकर्षणहरूबाट मुक्त बनाइदिन्छ । यो नै श्रेष्ठ मंजिल (गन्तव्य वा लक्ष्य) हो ।

स्लोगनः— नाजुक परिस्थितिहरूको परीक्षामा पास हुनु छ भने आफ्नो स्वभावलाई (नेचरलाई) शक्तिशाली बनाऊ ।